

عنوان مقاله:

بررسی اثربخشی گروه درمانی چند خانوادگی بر حل تعارضات والدین - فرزندان و کاهش پرخاشگری نوجوانان دختر ۱۴-۱۵ ساله شهر مشهد

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات روان شناسی بالینی، دوره ۱، شماره ۴ (سال: ۱۳۹۰)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۲۳

نویسندگان:

زهرا ودادیان - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی دانشگاه فردوسی مشهد

بهرام علی قنبری هاشم آبادی - دانشیار گروه روانشناسی دانشگاه تربیت مدرس

علی مشهدی - دانشیار گروه روانشناسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر به منظور بررسی اثربخشی گروه درمانی چند خانوادگی بر حل تعارض والدین و نوجوانان و کاهش پرخاشگری فرزندان انجام شد. روش تحقیق از نوع شبه آزمایشی با پیش آزمون، پس‌آزمون با گروه گواه و اندازه‌گیری مکرر بود. نمونه پژوهش، شامل ۲۵ نوجوان دختر ۱۴-۱۵ ساله به همراه والدینشان بودند که بصورت داوطلب از میان دیگر نوجوانان مراجعه کننده به کلینیکهای روانشناختی نواحی ۴ و ۶ آموزش و پرورش انتخاب شدند. در این پژوهش به منظور جمع‌آوری داده‌های اولیه از مصاحبه بالینی، جهت سنجش میزان تعارضات از مقیاس رتبه بندی والد کودک (PCRS[۱]) و برای ارزیابی میزان پرخاشگری نوجوانان، از پرسشنامه پرخاشگری باس و پری (AQ[۲]) استفاده شد. از تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر و آزمون تعقیبی LSD، برای مقایسه میانگینها استفاده شد. نتایج حاکی از اثربخشی گروه درمانی با چند خانواده بر حل تعارضات میان والدین و نوجوانان بود ($P < 0.05$). نتایج نشان دادند که گروه درمانی با چند خانواده در مقایسه با دو گروه کنترل دیگر، عاطفه مثبت و گفت و شنود میان نوجوانان و والدینشان را به صورت معناداری افزایش داده است ($P < 0.05$). با اینحال، فرض تاثیر گروه درمانی در کاهش پرخاشگری نوجوانان از لحاظ آماری ($P < 0.05$) مورد تایید واقع نشد. [۱]. Parent Child Relationship Srvey [۲]. Aggression Questionnaire

کلمات کلیدی:

گروه درمانی چند خانوادگی، تعارض والد - نوجوان، نوجوان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1298532>

